

Dosarul nr. 2rac-116/19

prima instanță: Judecătoria Cahul (Leonid Turculeț)

instanța de apel: Curtea de Apel Comrat (Grigori Colev, Dmitri Fujenco, Afanasi Curdov)

ÎNCHEIERE

20 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Dumitru Mardari
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului declarat de Direcția Generală Administrare Fiscală Sud a Serviciului Fiscal de Stat,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea pe acțiuni „Prot-Cantemir” împotriva Direcției Generale Administrare Fiscală Sud a Serviciului Fiscal de Stat, Instituției Medico-Sanitară Publică „Centrul de sănătate Cantemir” și Instituției Medico-Sanitară Publică „Spitalul raional Cantemir” cu privire la declararea nulă a licitației, anularea rezultatelor licitației și constatarea nulității contractului de vânzare-cumpărare a bunurilor sechestrate,

împotriva deciziei din 10 decembrie 2018 a Curții de Apel Comrat, prin care s-a respins apelul declarat de Direcția Generală Administrare Fiscală Sud a Serviciului Fiscal de Stat și s-a menținut hotărârea din 31 octombrie 2017 a Judecătoria Cahul, prin care s-a admis acțiunea depusă de societatea pe acțiuni „Prot-Cantemir”,

constată:

La 21 martie 2017, societatea pe acțiuni „Prot-Cantemir” (în continuare SA „Prot-Cantemir”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Cantemir (în continuare IFS Cantemir) și Instituției Medico-Sanitară Publică „Centrul de sănătate Cantemir” (în continuare IMSP „Centrul de sănătate Cantemir”) cu privire la declararea nulă a licitației, anularea rezultatelor licitației și constatarea nulității contractului de vânzare-cumpărare a bunurilor sechestrate.

În motivarea acțiunii a invocat că, este proprietarul bunului imobil clădirea administrativă din xxxxx, ce constă din două nivele, individualizată prin numărul cadastral xxxxx.

Imobilul dat este inclus în capitalul statutar al SA „Prot-Cantemir” conform actului de estimare al patrimoniului întreprinderii din 01 ianuarie 1995 și dobândirea dreptului de proprietate asupra acestui imobil este confirmată prin Adeverința de privatizare nr. 4/03 din 18 iunie 2012, ambele acte fiind supuse înregistrării cadastrale, fapt confirmat prin Extras din Registrul bunurilor imobile din 22 mai 2014.

De asemenea, reclamanta a menționat că, în anul 2016 în cadrul altui proces judiciar intentat la cererea de chemare în judecată depusă de SA „Prot-Cantemir” împotriva IMSP „Centrul de sănătate Cantemir”, reprezentantul intervenientului accesoriu IFS Cantemir a prezentat înscrișuri cu privire la petrecerea licitației din 27 decembrie 2007 cu ulterioara încheiere a contractului nr. 113 din 27 decembrie 2007 de vânzare-cumpărare a bunurilor sechestrate.

Astfel, IFS Cantemir a scos la licitația din 27 decembrie 2007 și a înstrăinat prin contractul nr. 113 din 27 decembrie 2007 bunul imobil cu numărul cadastral xxxxx ce aparține cu drept de proprietate exclusivă SA „Prot-Cantemir”.

Mai mult decât atât, bunurile scoase la licitație nu sunt formate și identificate potrivit rigorilor legale, iar IFS Cantemir a dispus și a efectuat evaluarea acestor bunuri în absența proprietarului, precum și a petrecut licitația în absența acestuia, ultimul nefiind înștiințat în modul prevăzut de lege.

Sub acest aspect, SA „Prot-Cantemir” a evocat că în Registrul bunurilor imobile nu a fost înregistrat contractul nr. 113 din 27 decembrie 2007 de vânzare-cumpărare a bunurilor sechestrate, iar drept consecință acesta nu produce efecte juridice.

În această consecvență, reclamanta a considerat că IMSP „Centrul de sănătate Cantemir” din anul 2007 ocupă ilegal încăperile nr. 1, 2, 3, 8, 9, 10 și 11 din blocul administrativ (parter) situat xxxxx, care aparține cu drept de proprietate SA „Prot-Cantemir”, iar drept consecință îi creează obstacole în exercitarea dreptului de posesie și folosință asupra acestui imobil.

Dealtfel, SA „Prot-Cantemir” fiind unicul proprietar al bunului imobil litigios, suportă unipersonal toate cheltuielile de administrare a acestui bun, inclusiv achită toate impozitele prevăzute de legislație pentru gestionarea acestuia, cât și pentru folosirea terenului aferent.

În această ordine de idei, reclamanta SA „Prot-Cantemir” a solicitat declararea nulă a licitației din 27 decembrie 2007, anularea rezultatelor licitației din 27 decembrie 2007 și constatarea nulității contractului nr. 113 din 27 decembrie 2007 de vânzare-cumpărare a bunurilor sechestrate; și compensarea în mod solidar din contul IFS Cantemir și IMSP „Centrul de sănătate Cantemir” în beneficiul SA „Prot-Cantemir” a cheltuielilor judiciare.

La 07 aprilie 2017, reclamantul SA „Prot-Cantemir” a depus cerere privind completarea acțiunii, prin care și-a formulat pretențiile inclusiv și împotriva pârâtului Instituția Medico-Sanitară Publică „Spitalul raional Cantemir” (în continuare IMSP „Spitalul raional Cantemir”), din motivul divizării acesteia din IMSP „Centrul de sănătate Cantemir” (vol. I, f.d. 56).

Prin încheierea din 27 octombrie 2017 a Judecătorei Cahul s-a înlocuit pârâtul IFS Cantemir cu succesorul în drepturi procesuale Serviciul Fiscal de Stat și s-a atras în proces în calitate de pârât IMSP „Spitalul raional Cantemir” (vol. I, f.d. 100-101).

Prin hotărârea din 31 octombrie 2017 a Judecătorei Cahul s-a admis acțiunea depusă de SA „Prot-Cantemir”; s-au constatat ca fiind nule absolut licitația din 27 decembrie 2007, rezultatele licitației din 27 decembrie 2007 și contractul de vânzare-cumpărare nr. 113 din 27 decembrie 2007 încheiat între IFS Cantemir și IMSP „Spitalul raional Cantemir”; și s-a încasat de la pârâți în beneficiul SA „Prot-Cantemir” taxa de stat în cuantum de 390 de lei (vol. I, f.d. 160, 173-178).

Prin încheierea din 18 aprilie 2018 a Curții Supreme de Justiție s-a strămutat cauza la Curtea de Apel Comrat pentru examinare în ordine de apel (vol. I, f.d. 232-233).

Prin decizia din 10 decembrie 2018 a Curții de Apel Comrat s-a respins apelul declarat de Direcția Generală Administrare Fiscală Sud a Serviciului Fiscal de Stat și s-a menținut hotărârea din 31 octombrie 2017 a Judecătoriei Cahul (vol. I, f.d. 35, 36-42 recto-verso).

Prima instanță și instanța de apel și-au argumentat concluziile prin faptul că, la momentul adoptării actelor administrative supuse contestării, setul nr. 241/12/07 „Cantemir” – încăperile nr. 1, nr. 2; nr. 3; nr. 8; nr. 9; nr. 10 și nr. 11 din blocul administrativ (parter), cu suprafața totală de 46,5 m.p., amplasat în xxxxx, acestea erau proprietatea SA „Prot-Cantemir”, iar încăperile nu erau și nici nu sunt formate identificate ca bunuri imobile separate.

Respectiv, s-a ajuns la concluzia că, într-adevăr IFS Cantemir a petrecut licitația în absența proprietarului, ultimul nefiind înștiințat în modul prevăzut de lege, a expus transmiterea bunurilor și a transmis bunurile în proprietate IMSP „Centrul de Sănătate Cantemir” fără a fi înștiințat proprietarul SA „Prot-Cantemir”.

Astfel, IFS Cantemir a încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 113 din 27 decembrie 2007 asupra bunurilor ce aparțin cu drept de proprietate reclamantului, bunurile nefiind formate și identificate potrivit prevederilor legale. Prin urmare, cantitatea bunului imobil în cauză, precum și obiectul vânzării nu pot fi stabilite până când IFS Cantemir, având calitatea sa de vânzător, nu a format bunul imobil vândut în condițiile de formare a imobilelor ca obiecte independente de drept, precum și nu a înregistrat bunul format în Registrul bunurilor imobile, în corespundere cu Codul fiscal și Legea cu privire la formarea bunurilor imobile nr. 354-XV din 28 octombrie 2004.

Deopotrivă, instanțele inferioare au concluzionat că licitația în vederea comercializării bunurilor SA „Prot-Cantemir” din data de 27 decembrie 2007 a avut loc contrar prevederilor articolului 196 alin. (5) din Codul fiscal, în lipsa hotărârii emise de conducerea IFS Cantemir privind executarea silită a obligațiilor fiscale ale SA „Prot-Cantemir” prin comercializarea bunurilor acesteia.

La 03 ianuarie 2019, Direcția Generală Administrare Fiscală Sud a Serviciului Fiscal de Stat (în continuare DGAF Sud a SFS) a declarat recurs împotriva deciziei din 10 decembrie 2018 a Curții de Apel Comrat, care a fost completat prin cererea de recurs suplimentară, depusă în data de 23 ianuarie 2019 (vol. II, f.d. 54, 55, 56-58 recto-verso, 65-66).

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel nu a elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, iar drept consecință nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, și anume Legea contenciosului administrativ și a încălcat și aplicat greșit normele de drept material și procesual.

În susținerea dezideratelor sale, recurenta a apreciat ca fiind eronată concluzia instanței de apel, precum că „licitația în vederea comercializării bunurilor SA „Prot-Cantemir” din data de 27 decembrie 2007 a avut loc contrar prevederilor articolului 196 alin. (5) din Codul fiscal, în lipsa hotărârii emise de conducerea IFS Cantemir privind executarea silită a obligațiilor fiscale ale SA „Prot-Cantemir” prin comercializarea bunurilor acesteia”. Or, în acest sens autoritatea fiscală a emis hotărârea seria AH nr.0064253 din 17 septembrie 2007, fiind anexată la dosarul seria AS nr .0000631 din 22 octombrie 2007, prin care s-a atenționat contribuabilul SA „Prot-Cantemir” că în caz de neachitare a obligației fiscale de 9 500 de lei în termen de 30 de zile de la data sechestrării, bunurilor sechestrate în conformitate cu hotărârea IFS Cantemir nr. 0064253 din 17 septembrie 2007 vor fi supuse comercializării în conformitate cu articolul 200 alin. (13) din Codul fiscal.

La fel, recurenta a opinat că instanța de apel nu a ținut cont de faptul că SA „Prot-Cantemir” nu putea să nu cunoască despre datoriile sale față de buget, or,

gestionând întreg patrimoniul său, aceasta nu putea permite activitatea nestingerită și presupusă a fi ilegală a IMSP „Spitalul Raional Cantemir” în incinta clădirii ce face parte din patrimoniul SA „Prot-Cantemir”, fără să ceară socoteală pe un termen de 10 ani.

Totodată, recurenta DGAF Sud a SFS a indicat asupra faptului că instanțele inferioare au încălcat procedura de examinare a cauzei, or, având în vedere că procesul-verbal nr. 0003081 cu privire la rezultatul vânzării la licitație din data de 27 decembrie 2007 este un act administrativ, iar contractul de vânzare-cumpărare nr. 113 din 27 decembrie 2007 este asimilat actului administrativ (în sensul articolului 2 din Legea contenciosului administrativ), cauza urma a fi judecată în procedura contenciosului administrativ.

În această ordine de idei, recurenta DGAF Sud a SFS a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 10 decembrie 2018 a Curții de Apel Comrat și a hotărârii din 31 octombrie 2017 a Judecătorei Cahul, cu pronunțarea unei hotărâri noi.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza *Lebedinschi vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, § 32; cauza *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, cauzele *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, § 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, § 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, § 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecătii este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 10 decembrie 2018 a Curții de Apel Comrat, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii vs Franța*, 23 octombrie 1996, § 40; *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag vs Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 1 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa vs România*, 9 decembrie 2014, § 16; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponometryov vs Ucraina*, 3 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko vs Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece decizia împotriva căreia este îndreptată calea de atac datează cu 10 decembrie 2018, iar cererea de recurs a fost predată oficiului poștal la 03 ianuarie 2019.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);
 - a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);
 - b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
 - c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
 - d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de DGAF Sud a SFS rezultă că aceasta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea unor circumstanțe factice ale cauzei, transpunerea normelor legale.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece DGAF Sud a SFS nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de DGAF Sud a SFS nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce DGAF Sud a SFS a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenteii i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de DGAF Sud a SFS împotriva deciziei din 10 decembrie 2018 a Curții de Apel Comrat, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios

administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Direcția Generală Administrare Fiscală Sud a Serviciului Fiscal de Stat împotriva deciziei din 10 decembrie 2018 a Curții de Apel Comrat, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea pe acțiuni „Prot-Cantemir” împotriva Direcției Generale Administrare Fiscală Sud a Serviciului Fiscal de Stat, Instituției Medico-Sanitară Publică „Centrul de sănătate Cantemir” și Instituției Medico-Sanitară Publică „Spitalul raional Cantemir” cu privire la declararea nulă a licitației, anularea rezultatelor licitației și constatarea nulității contractului de vânzare-cumpărare a bunurilor sechestrate.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic